

Idees

Bons sous

Andreu Mas-Colell

S' anuncia una etapa d'èmfasi en la política social. Res a dir sobre el particular. L'acord sobre la seva indicació es generalitzat a Catalunya. Hi ha diferències importants entorn de la forma de realització, uns creuen més en la provisió pública, d'altres a donar marge a la privada, uns accentuen més que altres la necessitat de mantenir els estímuls a l'esforç, etc. Però pràcticament tothom està d'acord que hem de protegir els nostres infants i els nostres avis, els aturats involuntaris, els que la vida colpeja amb duresa.

Però amb polítiques socials no n'hi ha prou. Un país de primera no pot ser només un país amb una voluntat ferma de protecció social. No ho pot ser perquè, entre altres raons, una política social potent demana un país ric i pròsper, i aquest demana un aparell productiu que sigui molt productiu. I en el món d'avui, això exigeix, a més d'infraestructures bàsiques de qualitat, un teixit econòmic intensament tecnològic i creatiu, amb molt contingut de coneixement i amb molta exigència de preparació per als seus recursos humans. En definitiva, demana un país amb bons sous. Aquest país encara no el tenim. I no el tindrem si ens falla el dinamisme econòmic privat o si ens falla l'empenta pública dirigida amb determinació a assolir-lo.

Les nostres administracions han d'afinar el tret i exercir una capacitat de lideratge que ha de saber bé a on va. No ho ha de pretendre saber amb detall sectorial, que això podria ser fins i tot pernicios, però sí que ha de disposar d'un model clar sobre les característiques de l'economia que els catalans associaríem amb la idea d'un país de primera. Crec que aquest model és un que considera que no té cap interès anar generant feines de salari baix o anar actuant com si la nostra teoria econòmica fos que el creixement econòmic és sempre conseqüència del creixement demogràfic. El que ens cal, repeteixo, són feines ben pagades. Feines, per exemple, per a titulats universitaris en què la titulació no els hi quedi gran.

Avançar cap a una economia intensa en tecnologia no es fa en quatre dies. Un component essencial d'aquest avenç és el desenvolupament d'un teixit dens de centres de recerca de tota mena, que siguin magnets per atraure i retenir talent. És evident que en aquest desenvolupament les universitats hi representen un paper clau, si bé no exclusiu.

A Catalunya som en el bon camí. Però només en el camí. La bona evolució que hem seguit en els darrers anys es pot estroncar si difunim o no reconeixem la centralitat de la tasca. Ens hi anem acostant, però encara no som en el punt on s'hagi acumulat la massa crítica a partir de la qual el procés de combustió s'autoalimenta (on es pugui dir: "això ja no hi ha qui ho pari"). El moment en què ja no cal escriure articles com aquest perquè la ciència i la tecnologia, i el seu impuls, s'hagin convertit en segona natura per a les institucions públiques i privades catalanes. Tan sentides per tots els sectors polítics i socials com la política social.

Veurem quins són els compromisos del nou govern i, potser més important, quins són els seus nomenaments. De moment, la promesa d'una llei de la ciència no denota gaire am-

bició. Tampoc és un bon senyal la no constitució d'un Departament d'Universitats i Recerca. Però, en fi, hem d'esperar i donar un marge de confiança. Ara bé, tinguem-ho molt present: no arribarem a la massa crítica d'autocombustió sense la voluntat i l'entusiasme, fins i tot l'obsessió, de les nostres autoritats. I en això ens hi juguem la nostra productivitat futura, que és com dir els nostres sous, que és com dir la nostra riquesa, que és com dir l'horitzó possible de la nostra política social.

JORDI PLAY

“Una política social potent demana un país ric i pròsper, i aquest demana un aparell productiu que sigui molt productiu. I en el món d'avui, això exigeix, a més d'infraestructures de qualitat, un teixit econòmic tecnològic...”